

Fresch Sound, una aventura discogràfica insòlita

GARCIA HERRAIZ

Que un grapat d'aficionats catalans al jazz de la Costa Oest americana decidís, fa uns mesos, editar discos que estimen, és un fenomen poc corrent. A l'Estat espanyol les grans multinacionals discogràfiques es limiten a editar-ne uns quants elapés a l'any, que duren poc de temps als catàlegs. Finalment, són venuts a preu de saldo als grans magatzems. Això no passa només amb el jazz, sinó també amb qualsevol altra música considerada «no comercial». Són les lleis d'una indústria salvatge. En conseqüència, l'aficionat es veu obligat a procurar-se registres d'importació. En aquest context, Fresh Sound naix com a casa independent. Contracten els drets d'edició d'aquests discos amb firmes com RCA, Capitol, Liberty i altres que els havien relegats a l'oblit. La presentació és extremadament acurada: carpetes que reproduïxen les atractives portades originals, fulls interiors amb abundant informació, un excel·lent premsatge i una reproducció en bon vinil. No és d'estranyar, doncs, l'èxit que estan obtenint aquests catalans en l'estranger.

Però, es preguntarà el lector: ¿Què és això del jazz de la Costa Oest? Senzillament, la música que feien tota una sèrie de jazzmen que procedien de dues de les més importants orquestres blanques de la història del jazz, les d'Stan Kenton i Woody Herman, establides a la solellosa Califòrnia. El fet indubtable que els grans creadors que han empentat l'evolució del jazz pertanyessen majoritàriament a la raça negra ha tingut l'efecte compensatori davant de la discriminació patida durant dècades també en el jazz, que relegava a l'oblit tota una sèrie d'honestos artesans blancs de la dècada dels 50. És per aquesta música, que qualifiquen de «so fresch», per la qual han pres partit els responsables de Fresh Sound. Allò que distingia aquests músics blancs dels jazzmen negres era un abandonament conscient dels recursos més expressionistes, la major importància donada als arranjaments i la concepció del solo com una prolongació d'aquests. La major part d'ells desenvolupava un intens treball als estudis de gravació de Los Angeles i Hollywood.

El trompetista Shorty Rogers, que procedia de

l'orquestra de Kenton, va ser un dels principals animadors de l'escena californiana. És un compositor i arranjador de gran interès, que dirigí formacions tan petites com grans, i col·laborà en tot un seguit de sessions d'altres músics. D'ell han publicat *Chances are it swings*, *Plays Richard Rogers*, dedicat a les composicions d'aquest clàssic de la comèdia musical, i *Collaboration*, en companyia d'Andrés Previn, que és conegut com a pianista clàssic i director d'orquestres simfòniques, però que en aquella època era també un interessant músic de jazz. Del tenor saxofonista Dave Pell i del seu octet, basat en refinats arranjaments, hi ha tres gravacions: *Campus Hop*, *I had the Craziest Dream* i *A pell of a Time*. De Dick Collins, antic trompetista de l'orquestra de Woody Herman, hi trobem *King Richard*. També hi ha rarieses com l'únic disc que realitzà Conrad Gozzo *Goz the Great*, trompetista de secció en nombroses orquestres. I *The girls and boys of Broadway* del prolífic arranjador i cap d'orquestra Billy May, conegut com a companyant de Sinatra, o *Adventures in Rhythm* del compositor-arranjista, un tant grandi-

loqüent, Pete Rugolo, famós per les col·laboracions amb Kenton durant la segona meitat dels 40. Particularment reeixits són *The Five*, un quintet dirigit pel pianista Pete Jolly, i *Best from the West*, un blinford test (test a cegues), pràctica que fan els músics per endevinar qui toca i les seues impressions sobre la música, dirigida pel crític Leonard Feather i que mostra al bo i millor de la Costa Oest. Finalment cal esmentar *Cuantion!*, *Men Swining* de l'orquestra del canadenc Dennis Farnon.

Tony Perkins també cantava

Els discos de cantants són especialment atractius. Un descobriment és el de l'actor Tony Perkins, que sense posseir una gran veu interpreta amb molt de gust una adequada col·lecció de bells temes, esplèndidament acompanyat pel septet del pianista Marty Paich. Un altra sorpresa deliciosa és el cantant Bobby Troup, magníficament acompanyat per un planter d'estrelles del jazz. *June's Got Rhythm* és protagonitzat per June Sarah Vaughan. Aquests són els enregistraments que han arribat al meu coneixement. Tanmateix, acaben de publicar tota una sèrie de nous discos.